

Rolnummer : 70
Arrest nr. 18/89 van 29 juni 1989

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (14e Kamer, zitting houdende in correctionele zaken) bij vonnis van 21 december 1987 in de zaak van het Openbaar Ministerie tegen Willem CONTENT.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. DELVA en E. GUTT,
de rechters I. PETRY, J. SAROT, J. WATHELET, L. DE GREVE en F. DEBAEDTS.
bijgestaan door de griffier L. POTOMS
onder voorzitterschap van voorzitter J. DELVA,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. DE FEITEN EN DE VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING

Bij dagvaarding van 9 december 1987 werd de heer W. CONTENT door de Procureur des Konings bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge gedagvaard om op 21 december 1987 te verschijnen voor de correctionele rechtbank te Brugge. Blijkens deze dagvaarding wordt beklaagde ervan verdacht hetzij als dader, hetzij als persoon die bevoegd is bevelen of onderrichtingen te geven aan de overtreder en waarvan niet is vastgesteld dat hij de overtreding niet heeft kunnen verhinderen, hetzij als medeplichtige, inbreuk te hebben gepleegd op (A) de artikelen 3, 5 en 56 van voormeld decreet en verscheidene uitvoeringsbesluiten daarvan, door herhaaldelijk afvalstoffen te hebben achtergelaten, van 15 mei 1983 tot op de datum van de dagvaarding, (B) de artikelen 68 en 56, 1° van voormeld decreet en het besluit van de Vlaamse Executieve van 21 april 1982 door als vergunningsplichtige voor het verwijderen van afvalstoffen, nagelaten te hebben binnen het jaar na de inwerkingtreding van de artikelen 25, 26, 27 en 67 en 68 van voormeld decreet een vergunningsaanvraag in te dienen en (C) de artikelen 25 en 56, 1° van voornoemd decreet door van 15 mei 1983 tot op de datum van de dagvaarding zonder vergunning een inrichting waarin afvalstoffen worden verwijderd te hebben ingericht, opgericht of in werking te hebben gehad.

Bij vonnis van 21 december 1987 besliste de veertiende kamer van de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof die als volgt luidt :

"Heeft de Vlaamse Raad in de artikelen 3, 5, 13, 21, 25, 54 t/m 63, 67 en 68 van het Decreet dd. 2.7.1981 (B.S. 25.7.1981) betreffende het beheer van afvalstoffen, haar bevoegdheden niet overschreden, die haar krachtens artikel 107quater van de Grondwet en art.6 §1, II, 2° van de bijzondere wet dd. 8.8.1980 tot hervorming van de instellingen, werd verleend ?".

II. DE RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

1. De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door de overzending van een expeditie van voormelde verwijzingsbeslissing die op 31 december 1987 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van 4 januari 1988 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel van het Hof aangewezen conform de artikelen 46, § 1, 48 en 49 van de wet van 28 juni 1983 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof.

Het bij artikel 58 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 13 januari 1988.

Met toepassing van de artikelen 60 en 113 van de organieke wet zijn de kennisgevingen van de verwijzingsbeslissing gedaan bij aangetekende brieven ter post afgegeven op 13 januari 1988 en aan de geadresseerden bezorgd op 14 en 15 januari 1988.

De Vlaamse Executieve en de Waalse Gewestexecutieve hebben ieder respectievelijk op 8 en 12 februari 1989 een memorie ingediend.

De Procureur des Konings te Brugge heeft op 7 maart 1988 een als "memorie" betiteld document ingediend waarvan aan de partijen kennis is gegeven bij aangetekende brieven ter post afgegeven op 19 april 1988.

Bij beschikkingen van 21 juni 1988 en 6 december 1988 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest dient te worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 31 december 1988 en 30 juni 1989.

Bij beschikking van 11 oktober 1988 heeft het Hof, gelet op artikel 61 van voormelde organieke wet, het onderzoek van de zaak verdaagd tot op de datum van de uitspraak van het arrest in de zaak met rolnummer 79 (het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen, ingesteld door de Ministerraad).

Het Hof heeft bedoeld arrest gewezen op 11 mei 1989.

Bij beschikking van 23 mei 1989 heeft het Hof beslist :

- dat de door de correctionele rechtbank te Brugge gestelde vraag dient te worden gelezen als volgt :

"Schenden de artikelen 3, 5, 13, 21, 25, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 67 en 68 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 houdende het beheer van afvalstoffen, de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de respectieve bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten";

- dat de zaak in gereedheid is en heeft het de terechtzitting vastgesteld op 13 juni 1989;
- dat de bij artikel 73 van de organieke wet van 28 juni 1983 voorgeschreven kennisgeving wordt gedaan, wat betreft de Procureur des Konings, onder voorbehoud van de naderhand te nemen beslissing nopens diens hoedanigheid van partij in de zin van voormelde organieke wet.

Van die beschikking is kennis gegeven aan de partijen en zij zijn, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting in kennis gesteld bij aangetekende brieven ter post afgegeven op 24 mei 1989 en aan de geadresseerden bezorgd op 25 en 29 mei 1989.

Ter terechtzitting van 13 juni 1988 :

- zijn verschenen :

Mr. P. BLONTROCK, advocaat bij de balie te Brussel, voor W.CONTENT, Platanenhoek 4, 8370 Blankenberge;

Mr. P. VAN ORSHOVEN, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30 te 1040 Brussel;

Mr. J.M. RAXHON, advocaat bij de balie te Verviers, voor de Waalse Gewestexecutieve, Kunstlaan 13-14 te 1040 Brussel;

- hebben de rechters F. DEBAEDTS en J. WATHELET verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

Ter terechtzitting van 29 juni 1989 is de zetel aangevuld met rechter M. MELCHIOR bij beschikking van de voorzitter in functie van 29 juni 1989 wegens verhindering van rechter J. SAROT.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 52 en volgende van de organieke wet van 28 juni 1983, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Arbitragehof.

2. Overeenkomstig artikel 124 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof blijft de rechtspleging in deze zaak beheerst door de bepalingen van de organieke wet van 28 juni 1983.

III. IN RECHTE

A.1. Na een uiteenzetting te hebben gegeven van de feiten en de voorafgaande procedure vraagt de Vlaamse Executieve het Hof vooreerst de gestelde prejudiciële vraag te herformuleren conform artikel 15 van de organieke wet van 28 juni 1983.

Wat betreft de in artikel 3 van het decreet van 2 juli 1981 gegeven definitie van het begrip "afvalstoffen", merkt de Vlaamse Executieve op dat deze definitie gelijkkluidend is met de definitie gegeven in de richtlijn 75/442 van de EEG van 15 juli 1975, waarnaar in het arrest nr.44 van 23 december 1987 wordt verwezen ter definiëring van de begrippen "ophaling" en "verwerking" van afvalstoffen.

Wat betreft de artikelen 5, 13 en 21 van het decreet van 2 juli 1981 verwijst de Vlaamse Executieve naar het arrest nr. 44 van het Hof van 23 december 1987.

Uit de in het voornoemde arrest gegeven definitie van ophaling van verwerking van afvalstoffen, volgt volgens de Vlaamse Executieve dat artikel 25 van het decreet van 2 juli 1981, dat een vergunningsplicht invoert voor inrichtingen waarin afvalstoffen worden verwijderd, niet is aangetast door bevoegdheidsoverschrijding. Het begrip "verwijdering" van afvalstoffen, zoals dit wordt gehanteerd

in het artikel, is begrepen in de begrippen "ophaling" en "verwerking" zoals gedefinieerd in arrest nr. 44 van het Hof. Hieraan wordt nog toegevoegd dat wie de verwijdering van afvalstoffen mag regelen, deze activiteit ook aan een vergunning mag onderwerpen.

Wat betreft de artikelen 54 tot en met 63 van het decreet verwijst de Vlaamse Executieve naar het arrest nr. 44 van het Hof, en koppelt hieraan een aantal gevolgtrekkingen vast. Het arrest heeft volgens de Vlaamse Executieve vooreerst tot gevolg dat een huiszoeking, met het oog op het opsporen en vaststellen van inbreuken op het decreet, doch uitsluitend in bewoonde lokalen die als een "woning" in de zin van artikel 10 van de Grondwet moeten worden beschouwd, slechts kan geschieden overeenkomstig nationale wetten en door overheden die daartoe eveneens bij nationale wet zijn gemachtigd. Vervolgens moet telkens het (nationaal) gemeen burgerlijk, straf- of procesrecht worden toegepast op het stuk van de bewijskracht van de in artikel 55, §2, van het decreet bedoelde processen-verbaal, de verbeurdverklaring van de werktuigen en vervoermiddelen (art.42 van het Strafwetboek), de herhaling, de burgerlijke aansprakelijkheid (art. 1382 e.v. van het Burgerlijk Wetboek) en de strafbare deelneming (art. 66 e.v. van het Strafwetboek). Tenslotte vloeit uit genoemd arrest voort dat boek I van het Strafwetboek steeds en integraal toepasselijk is op de vervolging en de bestraffing van de misdrijven waarin het decreet van 2 juli 1981 voorziet.

Artikel 67 van het decreet van 2 juli 1981, dat handelt over de inwerkingtreding van het decreet, schendt volgens de Executieve geen enkele bevoegdheidsbepalende regel.

Artikel 68 van het decreet bevat een overgangsregeling ten aanzien van vergunningen die werden verleend of vergunningsaanvragen die werden ingediend, voor het verwijderen van afvalstoffen met toepassing van titel I van het ARAB, voor de inwerkingtreding van het decreet. Vermits de decreetgever zowel bevoegd is inzake ophaling en verwerking van afvalstoffen als inzake de politie van de gevaarlijke, ongezonde en hinderlijke bedrijven, is hij volgens de Vlaamse Executieve bevoegd om terzake overgangsmaatregelen te voorzien.

A.2. De Waalse Gewestexecutieve geeft vooreerst een overzicht van de feiten, de voorgaande procedure en de in het geding zijnde wetteksten. Hierbij wordt opgemerkt dat de prejudiciële vraag zal dienen geanalyseerd te worden in het licht van de herformulering door het Hof in de zaak met rolnummer 52.

Vervolgens gaat de Executieve over tot een analyse van de parlementaire voorbereiding van artikel 6, § 1, II, 2°, van de bijzondere wet. Hierbij wordt aandacht besteed aan verklaringen van de Minister voor Institutionele Hervormingen. Deze stelde vooreerst dat wanneer men een bevoegdheid overdraagt en men daarbij eenvoudigweg een aangelegenheid vermeldt, de gehele bevoegdheid werd overgedragen m.i.v. de normen die erop betrekking hebben. Verder stelde deze Minister dat de wegwerking en de opslag van afvalstoffen begrepen zijn in de termen "ophaling" en "verwerking" ervan. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt volgens de Executieve tevens dat een globale bevoegdheidsoverdracht inzake afvalstoffen, m.i.v. de giftige afvalstoffen, werd beoogd. De Executieve concludeert dat de Gewesten bevoegd zijn alle maatregelen inzake afvalstoffen te treffen, dit vanaf hun ontstaan tot hun definitieve wegwerking.

Vervolgens verwijst de Executieve naar de rechtspraak van het Hof in zijn arrest nr. 44 voor wat betreft de artikelen 5, 13, 21 en 54 tot 63.

Wat betreft artikel 3 van het decreet van 2 juli 1981, merkt de Executieve op dat het definiëren op zich van begrippen geen bevoegdheidsoverschrijding kan uitmaken. Afgezien hiervan verwijst de

gegeven definitie naar deze uit het EEG-recht en is ze niet strijdig met de Grondwet of de bijzondere wet.

Wat betreft artikel 25 van het decreet van 2 juli 1981, dat een vergunningsplicht invoert voor inrichtingen waarin afvalstoffen worden verwijderd, merkt de Executieve op dat de bevoegdheid m.b.t. de verwijdering en de behandeling van afvalstoffen, de bevoegdheid impliceert om toezicht uit te oefenen op de inrichtingen die afvalstoffen behandelen.

Wat betreft artikel 67 van het decreet van 2 juli 1981, dat handelt over de inwerkingtreding van dit decreet, merkt de Executieve met verwijzing naar artikel 56 van de bijzondere wet op dat geen enkele bevoegdheidsbepalende regel werd geschonden.

Tot slot betoogt de Executieve dat de bevoegdheid van de Gewesten inzake afvalstoffen de bevoegdheid tot het aannemen van overgangsbepalingen impliceert.

A.3. In een stuk betiteld "memorie" van 7 maart 1988 gaat de Procureur des Konings te Brugge nader in op de uitspraak van het Hof in het arrest nr. 44 van 23 december 1987 betreffende artikel 55, § 2, van het decreet van 2 juli 1981. Het Hof had in dat arrest beslist dat het genoemde artikel de bevoegdheidsbepalende regels schendt in de mate dat daarin de bewijswaarde wordt geregeld van de processen-verbaal opgesteld door ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst.

Volgens de Procureur des Konings te Brugge is deze partiële onbevoegdheidsverklaring voor twee interpretaties vatbaar.

Volgens een eerste interpretatie zou uit artikel 11 van de bijzondere wet volgen dat decretale bepalingen volstrekt vreemd moeten blijven aan de strafrechtspleging en deze niet kunnen beïnvloeden. De vaststellingen van de toezichtsambtenaren vervat in een "proces-verbaal" zouden dan enkel tot doel mogen hebben administratieve overheden voor te lichten opdat deze met kennis van zaken administratieve maatregelen zouden kunnen nemen. Het arrest nr. 44 zou dan in deze optiek betekenen dat geen enkele bewijswaarde in strafzaken zou mogen worden toegekend aan de vaststellingen van de gewestelijke toezichtambtenaren en dat deze ambtenaren geen bevoegdheden van gerechtelijke politie zouden hebben. Het "proces-verbaal" van deze ambtenaren zou dan enkel gelden als officiële aangifte waaraan, in tegenstelling tot een proces-verbaal in strafzaken, geen enkele authenticiteit is verbonden. Gevolg van deze interpretatie zou volgens de Procureur des Konings wel zijn dat de materiële vaststellingen van een technisch ongeschoold politieambtenaar voorrang zouden hebben op de vaststellingen van een gespecialiseerd ambtenaar.

Een tweede interpretatie daarentegen gaat ervan uit dat gewestelijke ambtenaren wel bepaalde bevoegdheden van gerechtelijke politie kunnen krijgen, gelet op het feit dat het toezicht op de naleving van decreten moet mogelijk zijn. Elke controletaak omvat in essentie de vaststelling van misdrijven. In deze interpretatie zouden de door de toezichtsambtenaren opgestelde processen-verbaal wel bewijswaarde hebben, maar wel die van gemeen recht, nl. ten titel van inlichting. De decretale wetgever zou enkel geen bijzondere bewijswaarde kunnen opleggen.

De Procureur des Konings te Brugge is van mening dat de tweede interpretatie de voorkeur verdient, zowel op praktisch vlak als op bevoegdheidsrechtelijk vlak.

Op praktisch vlak, gelet op de bijzondere deskundigheid die de opsporing van milieumisdrijven vereist en omwille van de noodzaak om tegenstrijdige beslissingen van de bestuurlijke overheid

enerzijds en van de strafrechter anderzijds te vermijden.

Op bevoegdheidsrechtelijk vlak, daar artikel 11 van de bijzondere wet een ruim strafrechtsbegrip niet uitsluit. Hierbij wordt verwezen naar het arrest nr.43 van het Hof van 3 december 1987 waarin werd aangenomen dat de decretale wetgever de verjaringstermijn van de strafvordering kan regelen. Tevens wordt opgemerkt dat het formele strafrecht niet van het materiële strafrecht kan worden gescheiden.

IN RECHTE

Ten aanzien van de toepasselijkheid van artikel 45 van de Grondwet.

B.1. Aangezien geen vordering tot schorsing van de vervolging aan het Hof is overgezonden of medegedeeld, dient het geen uitspraak te doen over de toepasselijkheid van artikel 45 van de Grondwet op de prejudiciële procedure voor het Hof.

Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de memorie van de Procureur des Konings te Brugge.

B.2. Op 7 maart 1988 diende de Procureur des Konings te Brugge een stuk in dat betiteld is als "memorie".

Artikel 69 van de wet van 28 juni 1983 bepaalt het volgende :

"Binnen dertig dagen na ontvangst van de door de griffier krachtens de artikelen 59 tot 61 gedane kennisgevingen of van de in artikel 20 bedoelde beslissing tot verwijzing kunnen de Ministerraad, de Executieven, de voorzitters van de wetgevende vergaderingen en de personen aan wie die kennisgevingen zijn gericht, een memorie bij het Hof indienen".

De griffier van het verwijzende rechtscollege heeft op 31 december 1987 aan de Procureur des Konings te Brugge kennis gegeven van het vonnis tot verwijzing naar het Hof. De Procureur des Konings beschikte bijgevolg tot 30 januari 1988 over de mogelijkheid om een memorie in te dienen. De op 7 maart 1988 neergelegde memorie is derhalve laattijdig ingediend en als memorie onontvankelijk.

Het door de Procureur des Konings te Brugge neergelegde stuk kan evenwel gelden als conclusie. Op 19 februari 1988 deed de griffier van het Hof immers een aanzegging van het indienen van een memorie door de Vlaamse Executieve en de Waalse Gewestexecutieve, die op het parket te Brugge op 23 februari 1988 ontvangen werd. Krachtens artikel 3 van de richtlijn van het Hof van 15 december 1987 beschikte iedere partij over 21 dagen te rekenen van zulk een aanzegging om een conclusie aan de griffie te sturen. Het door de Procureur des Konings op 7 maart 1988 ingediende stuk kan bijgevolg als een op regelmatige wijze neergelegde conclusie worden beschouwd.

B.3. Ten aanzien van de bevoegdheid van het Gewest inzake afvalstoffen.

B.3.a. Het Hof doet over de eventuele bevoegdheidsoverschrijdingen slechts uitspraak ten aanzien van de in de prejudiciële vraag uitdrukkelijk beoogde bepalingen van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

De eerste aan het oordeel van het Hof onderworpen bepalingen zijn de artikelen 3, 5, 13, 21 en 25

van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen.

B.3.b. Artikel 6, §1,II,2°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 luidde op het ogenblik van de bekrachtiging van de betwiste bepalingen als volgt :

"De aangelegenheden bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet zijn :

...

II. Wat het leefmilieu betreft :

...

2° De ophaling en verwerking van afvalstoffen; ..."

Uit de parlementaire voorbereiding - en met name uit het feit dat de memorie van toelichting van het ontwerp dat de bijzondere wet is geworden, uitdrukkelijk verwijst naar de definitie van artikel 1, b), van de richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen - blijkt dat de begrippen "ophaling" en "verwerking" de volgende verrichtingen beogen :

- Het ophalen, sorteren, vervoeren en behandelen van afvalstoffen, alsmede het opslaan en storten daarvan op of in de bodem;
- de verwerking, noodzakelijk voor hergebruik, terugwinning of recyclage van afvalstoffen.

B.3.c. Artikel 3 van het decreet bevat een aantal definities die in het geheel van het decreet worden gebruikt. Artikel 3, a) omschrijft het begrip afvalstoffen op een vrijwel identieke wijze als de richtlijn 75/442/EEG van 15 juli 1975 (art. 1, a). Artikel 3, d), e), f), g), h), j) en k) definieert de verschillende soorten afvalstoffen. De omschrijving van het begrip "afvalolie" in artikel 3g) is geïnspireerd op de definitie van richtlijn 75/439/EEG van 16 juni 1975 inzake de verwijdering van afgewerkte olie (art. 1), de omschrijving van het begrip "gevaarlijke afvalstoffen" (art. 3, j) is geïnspireerd op de definitie van de richtlijn 78/319/EEG van 20 maart 1978 betreffende toxische en gevaarlijke afvalstoffen (art. 1. b). De definitie van artikel 3, b) stemt overeen met de begrippen "ophaling" en "verwerking" van de richtlijn 75/442/EEG.

Artikel 3, c) geeft een definitie van het begrip "afvalstoffenmaatschappij" door verwijzing naar artikel 12, en artikel 3, i) omschrijft het begrip "inrichting".

Artikel 3 van het decreet schendt zodoende op generlei wijze de regels voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen of de Gewesten.

B.3.d. Artikel 5 van het decreet van 2 juli 1981 bepaalt dat het verboden is afvalstoffen achter te laten.

Een dergelijke bepaling is de noodzakelijk voorafgaande voorwaarde voor ieder afvalstoffenbeleid.

Zij behoort tot de gewestelijke bevoegdheid betreffende afvalstoffen en schendt dus niet de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

B.3.e. Artikel 13 van het decreet van 2 juli 1981 stelt de taken vast van de O.V.A.M., in de oprichting waarvan is voorzien in artikel 12.

Bevoegd tot het regelen van de aangelegenheid, kan het Gewest overeenkomstig artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 een instelling oprichten en organiseren. Het kan eveneens de opdrachten van die instelling vaststellen. Artikel 13 van het decreet schendt dus op zichzelf de bevoegdheidsbepalende regels niet.

Nochtans moet worden opgemerkt dat, in verschillende bepalingen van dat artikel (§ 1, 1, 2, 3, 4, 5, 9 en 10), wordt verwezen naar andere artikelen van het decreet die niet ter toetsing aan het Hof zijn voorgelegd. Dat artikel is derhalve met de bevoegdheidsbepalende regels slechts in overeenstemming voor zover die bepalingen het ook zijn.

Vervolgens geeft artikel 13, § 1, 7 de O.V.A.M. de opdracht giftige afvalstoffen te verwerven, te verwerken, op te slaan en te verwijderen, onverminderd de bepalingen van de wet van 22 juli 1974 op de giftige afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten ervan, en vertrouwt haar de administratieve en controletaken toe die uit deze wet voortvloeien op gewestelijk vlak.

Met dat artikel 13, § 1, 7, van het decreet heeft het Gewest evenwel niet bedoeld die aangelegenheid te regelen, maar de O.V.A.M. alleen tot taak willen stellen : het verwerven, het verwerken, het opslaan en het verwijderen van giftige afval, alsmede de administratieve en controletaken die uit de voormelde wet van 1974 voortvloeien op gewestelijk vlak. Voor het overige heeft het Gewest geoordeeld dat de wet van 22 juli 1974 op de giftige afvalstoffen en de uitvoeringsbesluiten van toepassing bleven.

Artikel 13, § 1, 7, van het decreet schendt derhalve de bevoegdheidsbepalende regels niet.

B.3.f. Artikel 21 van het decreet van 2 juli 1981 opent voor de O.V.A.M. de mogelijkheid om verwijderingsinstallaties te ontwerpen, te bouwen en te exploiteren. Daarenboven bepaalt dit artikel dat de afvalstoffenmaatschappij, in voorkomend geval, industriële afvalstoffen kan verwijderen op kosten van de onderneming die haar verplichtingen terzake niet is nagekomen.

Door werkingsmodaliteiten van de O.V.A.M. te regelen, enerzijds, en door in een decreet de mogelijkheid op te nemen om preventieve politiematregelen te treffen om te voorkomen dat schade zou ontstaan of verder wordt aangericht, anderzijds, blijft het Gewest binnen de grenzen van zijn bevoegdheid.

B.3.g. Artikel 25 van het decreet stelt een vergunning in voor afvalverwijderingsinrichtingen. Bevoegd inzake "ophaling en verwerking" van afvalstoffen is het Gewest eveneens bevoegd om inrichtingen waarin de bij het decreet bedoelde afvalstoffen worden verwijderd, aan een vergunning te onderwerpen.

B.3.h. Nochtans moet worden opgemerkt dat de uitoefening van de bevoegdheden die in de voormelde artikelen van het decreet zijn bedoeld, geen afbreuk mag doen aan de begrenzing van andere in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bedoelde bevoegdheidstoewijzingen, en met name niet aan het voorbehoud dat de bijzondere wetgever respectievelijk bij het 1° en het 3° van artikel 6, § 1, II, heeft gemaakt.

De thans aan het Hof ter beoordeling voorgelegde artikelen van het decreet van 2 juli 1981 verhinderen de inachtneming van deze nationale normen niet en schenden derhalve bedoelde bevoegdheidsregels niet.

B.4. Ten aanzien van de door de Grondwet aan de wet voorbehouden aangelegenheden

De artikelen 3ter, 59bis, en 107quater van de Grondwet en de artikelen 4 tot 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 hebben aan de decreetgever de bevoegdheid verleend om bij decreet een aantal aangelegenheden te regelen. Artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt evenwel : "Het decreet regelt de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 11, onverminderd de bevoegdheden die door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden".

Daaruit vloeit voort dat, behoudens de gevallen waarin een bijzondere en uitdrukkelijke machtiging is gegeven door de bijzondere of de gewone wet tot hervorming der instellingen, een decreetgever de hem toegewezen aangelegenheden slechts kan regelen mits hij op generlei wijze inbreuk maakt op bij de Grondwet voor de wet gereserveerde bevoegdheden.

De mogelijkheid die de Raden krachtens artikel 10 van de bijzondere wet hebben om in de decreten rechtsbepalingen op te nemen m.b.t. aangelegenheden waarvoor zij niet bevoegd zijn, kan geen toepassing vinden op bevoegdheden die de Grondwet aan de wet voorbehoudt.

B.5. Ten aanzien van de bevoegdheid in strafzaken

Artikel 7 van de Grondwet behoudt de nationale wetgever de zorg voor tot het bepalen van de gevallen waarin vervolging kan plaatshebben en tot het regelen van de vorm van die vervolging.

Artikel 9 van de Grondwet bepaalt : "geen straf kan worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet".

De Gemeenschappen en de Gewesten mogen in die voorbehouden aangelegenheden slechts optreden mits zij daartoe gemachtigd zijn zoals hierboven aangeduid.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 behelst een dergelijke machtiging : het biedt de decreetgever de mogelijkheid de gevallen te bepalen waarin vervolging mag plaatshebben en de strafmaatregelen te bepalen binnen de grenzen die het stelt. Het biedt de decreetgever echter niet de mogelijkheid om de vorm van de vervolging te regelen.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt :

"Binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Gewesten en de Gemeenschappen kunnen de decreten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving bepalen overeenkomstig Boek I van het Strafwetboek, met uitzondering van de criminele straffen bepaald in artikel 7 van dat Wetboek".

Artikel 11 staat de decreetgever evenwel niet toe af te wijken van de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek. De Gemeenschappen en de Gewesten kunnen derhalve geen beroep doen op artikel 100 van het Strafwetboek, ook al is die bepaling ondergebracht in Boek I ervan. De bijzondere wetgever heeft de in Boek I vervatte regels uniform willen houden en heeft gewild dat de Gemeenschappen en Gewesten er niet van afwijken.

Hij heeft dan ook uitdrukkelijk gesteld dat het geheel van de aangelegenheden vervat in Boek I van het Strafwetboek tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort. Het staat niet aan de

decreetgever die aangelegenheden te regelen.

B.6. Ten aanzien van artikel 54 van het decreet

Artikel 54 bepaalt :

"Onverminderd de bevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie houden de ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst toezicht op de uitvoering van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan.

De gouverneur van de provincie of de burgemeester van de gemeenten waar afvalstoffen worden achtergelaten of worden aangetroffen in overtreding met de bepalingen van dit decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, kunnen de verwijdering ervan bevelen en alle nodige maatregelen hiertoe nemen".

Dat artikel verleent aan de gewestelijke ambtenaren een opdracht van toezicht. De gewestelijke wetgever is onbetwistbaar bevoegd om ambtenaren die onder het Gewest ressorteren met opdrachten te belasten. Hij is bevoegd om aan die ambtenaren opdrachten van toezicht toe te vertrouwen, in de mate dat hij niet de vorm van de vervolging regelt. Immers, naar luid van artikel 7 van de Grondwet, "(kan) niemand worden vervolgd dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft".

Alleen de nationale wetgever kan de vorm van de vervolging regelen.

Voor het overige machtigt artikel 54 van het decreet de gouverneur van de provincie of de burgemeester van de gemeente tot het nemen van maatregelen ter verwijdering van afvalstoffen. Artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen staat de Gemeenschappen en de Gewesten toe de provinciale en gemeentelijke overheden te belasten met de uitvoering van de decreten.

Die overheden zijn dus op geldige wijze met die opdrachten belast.

B.7. Ten aanzien van artikel 55 van het decreet

Artikel 55 bepaalde, abstractie gemaakt van het arrest nr.11/89 van het Hof van 11 mei 1989, het volgende :

"§ 1. De gouverneur van de provincie, de burgemeester en de ambtenaren bedoeld in artikel 54 mogen bij de uitoefening van hun opdracht :

1. op elk ogenblik van de dag of van de nacht, zonder voorafgaande verwittiging, vrij binnen gaan in alle inrichtingen, gedeelten van inrichtingen, lokalen en werkplaatsen waar afvalstoffen worden opgeslagen of verwijderd; tot de bewoonde lokalen hebben zij slechts toegang tussen vijf uur 's morgens en negen uur 's avonds en met toestemming van de politierechter;
2. elk onderzoek, elke controle en enquête instellen, alsook alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten om zich ervan te vergewissen dat de decreets- en reglementsbepalingen worden nageleefd, en met name :

- a) alle personen ondervragen over feiten welke het nuttig is te kennen voor de uitoefening van het toezicht;
- b) zich zonder verplaatsing alle boeken en bescheiden doen voorleggen die bij dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zijn voorgeschreven, afschriften of uittreksels ervan opmaken en ze tegen ontvangstbewijs in beslag nemen;
- c) inzage nemen van alle boeken en bescheiden die vereist zijn voor het volbrengen van hun opdracht;
- d) zonder kosten monsters nemen voor het bepalen van de samenstelling van de afvalstoffen, in voorkomend geval van de houders van die zaken de nodige verpakking eisen voor het vervoeren en het bewaren van die monsters; de Vlaamse Executieve bepaalt de wijze waarop en de voorwaarden waaronder monsters worden genomen;

3. in de uitoefening van hun ambt de bijstand van de gemeentepolitie van de rijkswacht vorderen.

§ 2. De ambtenaren, bedoeld in artikel 54 zijn bevoegd in geval van overtredingen processen-verbaal die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is, op te stellen.

Op straffe van nietigheid moet een afschrift van het proces-verbaal ter kennis van de overtreder gebracht worden binnen de veertien dagen na de vaststelling van de overtreding".

B.8.a. Bij arrest nr.11/89 van 11 mei 1989 vernietigde het Hof artikel 55, §1, 1, van het decreet van 2 juli 1981 in de mate dat de plaatsen die bedoeld zijn in dit onderdeel van artikel 55, een woning uitmaken in de zin van artikel 10 van de Grondwet.

Op grond van artikel 7, § 1, van de organieke wet van 28 juni 1983 hebben de door het Hof gewezen vernietigingsarresten een absoluut gezag van gewijsde vanaf de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad. De vernietiging heeft bovendien terugwerkende kracht, zodat de vernietigde norm of het vernietigde gedeelte van de norm geacht wordt nooit te hebben bestaan.

Uit wat voorafgaat volgt dat de prejudiciële vraag zonder voorwerp is in zoverre ze betrekking heeft op de aangehaalde bepaling, in de mate dat deze werd vernietigd.

Voor zover artikel 55, §1, 1, van het decreet van 2 juli 1981 geen betrekking heeft op woningen in de zin van artikel 10 van de Grondwet, schendt het de bevoegdheidsbepalende regels niet. De decretale wetgevers zijn immers bevoegd om bepalingen aan te nemen betreffende het toezicht op de naleving van de decreten.

B.8.b. Artikel 55, § 1, 2, van het decreet bepaalt dat de gouverneur van de provincie, de burgemeester en de ambtenaren bedoeld in artikel 54, bij de uitoefening van hun opdracht dit is het toezicht op de uitvoering van het decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan -, elk onderzoek, elke controle en enquête kunnen instellen alsook alle inlichtingen inwinnen die zij nodig achten. Artikel 55, § 1, 2, behelst een niet-limitatieve opsomming van maatregelen die de bedoelde ambtenaren kunnen treffen.

Die maatregelen reiken niet verder dan de controle en de instandhouding van stukken die bij dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zijn voorgeschreven. De decreetgever is bevoegd om, t.a.v.

een aangelegenheid die hem werd toevertrouwd, dergelijke maatregelen van controle en bewaring op te leggen. Zodoende regelt de decreetgever niet een aangelegenheid die door de Grondwet aan de nationale wetgever is voorbehouden.

B.8.c. De decreetgever heeft met de inbeslagneming waarvan sprake in artikel 55, § 1, 2, b), in fine, van het decreet niet bedoeld de voornoemde personen te machtigen tot het nemen van de dwangmaatregel die principieel enkel door de onderzoeksrechter in het kader van een gerechtelijk onderzoek kan worden bevolen.

B.8.d. De overige bepalingen van artikel 55, § 1, 2 zijn eveneens in overeenstemming met de bevoegdheidsbepalende regels.

B.8.e. Artikel 55, § 1, 3, vindt zijn grondslag in artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, dat bepaalt dat de Gemeenschappen en de Gewesten administratieve overheden kunnen belasten met de uitvoering van hun decreten.

B.8.f. Artikel 55, §2, machtigt, de in artikel 54 van het decreet van 2 juli 1981 bedoelde ambtenaren om processen-verbaal op te stellen.

In het arrest nr. 11/89 van het Hof van 11 mei 1989 werden na het woord "processen-verbaal" de woorden "die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is" vernietigd.

Bijgevolg is de prejudiciële vraag, voor zover ze betrekking heeft op de hoger vermelde woorden, zonder voorwerp.

Artikel 55, §2, is voor het overige niet door bevoegdheidsoverschrijding aangetast.

B.9. Ten aanzien van artikel 56 van het decreet

Artikel 56 bepaalt :

"Met gevangenisstraf van acht dagen tot één jaar en met geldboete van honderd frank tot honderdduizend frank of met één van die straffen alleen, wordt gestraft :

1. hij die de voorschriften, vastgesteld door of krachtens dit decreet of de voorschriften van de verleende vergunning overtreedt;
2. hij die het krachtens dit decreet geregelde toezicht verhindert".

Bij het bepalen van een gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en een geldboete van honderd tot honderdduizend frank (of een van die straffen alleen) is de decreetgever binnen de grenzen gebleven van artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Door te bepalen dat wordt gestraft "hij die de voorschriften, vastgesteld door of krachtens dit decreet of de voorschriften van de verleende vergunning overtreedt", drukt de decreetgever zich uit in algemene termen die, zonder onderscheid, alle bepalingen van het decreet en elk voorschrift van een verleende vergunning, omvatten. De saisine van het Hof is evenwel beperkt tot bepaalde artikelen van het decreet, die limitatief in de prejudiciële vraag zijn vermeld. Die bepaling van artikel 56 is dus met de bevoegdheidsbepalende regels uitsluitend in overeenstemming in zoverre

geen van de bepalingen van het decreet de bevoegdheidsbepalende regels schenden - en sommige van die bepalingen zijn thans niet ter toetsing aan het Hof voorgelegd.

B.10. Ten aanzien van artikel 57 van het decreet

Artikel 57 van het decreet werd vernietigd door het arrest nr.11/89 van het Hof van 11 mei 1989.

De prejudiciële vraag is bijgevolg zonder voorwerp voor zover ze betrekking heeft op dit artikel.

B.11. Ten aanzien van artikel 58 van het decreet.

Artikel 58 werd door het arrest nr.11/89 van het Hof van 11 mei 1989 vernietigd in de mate dat het betrekking heeft op de werktuigen en de vervoermiddelen die gediend hebben om de overtredingen te plegen.

Bijgevolg is de prejudiciële vraag, in zoverre ze betrekking heeft op het vernietigde onderdeel van artikel 58 van het decreet, zonder voorwerp.

Door te bepalen dat de afval en de verpakking ervan kunnen worden verbeurd verklaard, zelfs wanneer ze niet aan de overtreder toebehoren, schendt de decretale wetgever de bevoegdheidsbepalende regels niet, zo die verbeurdverklaring tot doel heeft gevaarlijke of schadelijke zaken aan de omloop te onttrekken. In dit geval heeft de maatregel immers niet het karakter van een straf maar wel van een beveiligingsmaatregel.

B.12. Ten aanzien van artikel 59 van het decreet

Artikel 59 bepaalt :

"§ 1. Degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet, wordt door de rechtbank veroordeeld tot het verwijderen ervan binnen een door haar vastgestelde termijn.

§ 2. Onverminderd het bepaalde in § 1 kan de veroordeelde worden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente of door de afvalstoffenmaatschappij".

Door te bepalen dat de rechter degene die afvalstoffen achterlaat veroordeelt tot de verwijdering ervan binnen de termijn die hij vaststelt, regelt de decreetgever de teruggave in de brede zin; hoewel zij een burgerrechtelijk karakter heeft, is de teruggave verbonden met de openbare orde en door sommige aspecten een met de strafsancie onlosmakelijk verbonden accessorium; zij is namelijk het verlengde ervan nu zij erop gericht is - buiten de strafrechtelijke veroordeling - te vermijden dat de situatie van overtreding blijft voortbestaan.

Artikel 59, § 1, is dus in overeenstemming met de krachtens artikel 11 van de bijzondere wet aan de decreetgever verleende machtiging : het recht om de niet-inachtneming van de decreten strafbaar te stellen en om de straffen wegens die niet-inachtneming te bepalen impliceert het recht om de verwijdering van het voorwerp van het misdrijf op te leggen.

Door in de tweede paragraaf te bepalen dat de "veroordeelde" verplicht kan worden tot terugbetaling aan de gemeente of aan de O.V.A.M. van de kosten voor verwijdering van de afvalstoffen die de ene of de andere heeft gedragen op grond van verschillende artikelen van het decreet, heeft de decreetgever geldig geoordeeld dat die maatregelen onontbeerlijk waren voor de

realisatie van een der oogmerken van het decreet.

Artikel 59 is dus in overeenstemming met de bevoegdheidstoewijzing.

B.13. Ten aanzien van artikel 60 van het decreet

Artikel 60 van het decreet werd door het arrest nr.11/89 van het Hof vernietigd in de mate dat het bepaalt dat de tenuitvoerlegging van een der straffen bepaald bij artikel 56 van voormeld decreet - de betaling van de geldboeten - kan geschieden ten laste van een andere persoon dan die welke veroordeeld werd.

Bijgevolg is de prejudiciële vraag zonder voorwerp voor zover ze betrekking heeft op de uitgesproken vernietiging.

Voor zover het betrekking heeft op de gerechtskosten is het artikel niet door bevoegdheidsoverschrijding aangetast.

B.14. Ten aanzien van artikel 61 van het decreet

Artikel 61 bepaalt :

"De inrichtingen die vergunningsplichtig zijn met toepassing van de bepalingen vastgesteld door of krachtens dit decreet, zijn ertoe gehouden de natuurlijke persoon aan te wijzen die verantwoordelijk is voor het naleven van de bepalingen, vastgesteld door of krachtens dit decreet, en van de voorschriften van de verleende vergunning".

In navolging van artikel 20 van de wet van 22 juli 1974 op de giftige afval, legt de bepaling van artikel 61 van het decreet aan de vergunningplichtige ondernemingen de verplichting op een persoon aan te stellen die verantwoordelijk is voor de verrichtingen van het ophalen en verwijderen van afvalstoffen.

Hoewel deze bepaling in het decreet is ingevoegd onder de strafbepalingen, stelt artikel 61 op zichzelf geen strafrechtelijke aansprakelijkheid in en gaat het de bevoegdheden van de decreetgever niet te buiten.

B.15. Ten aanzien van de artikelen 62 en 63 van het decreet

De artikelen 62 en 63 van het decreet werden vernietigd door het arrest nr.11/89 van het Hof van 11 mei 1989.

De prejudiciële vraag is bijgevolg zonder voorwerp voor zover ze betrekking heeft op de artikelen 62 en 63 van het decreet.

B.16. Ten aanzien van artikel 67 van het decreet

Artikel 67 heeft betrekking op de datum van inwerkingtreding van het decreet. Het decreet treedt in werking op de door de Vlaamse Executieve te bepalen datum en uiterlijk 3 jaar na de publicatie van het decreet in het Belgisch Staatsblad. Die bepaling is in overeenstemming met de bevoegdheidsbepalende regelen.

B.17. Ten aanzien van artikel 68 van het decreet

Zoals onder B.3.g. gesteld is het Gewest bevoegd om afvalverwijderingsinrichtingen te onderwerpen aan vergunning; het Gewest is derhalve tevens bevoegd om het lot te bepalen van vergunningen en vergunningsaanvragen die met toepassing van de vroegere wetgeving titel I van het ARAB - werden afgegeven, respectievelijk ingediend.

Evenwel moet worden aangestipt dat de vergunningen die worden afgegeven met toepassing van titel I van het ARAB een tweevoudige doelstelling hebben, enerzijds de bescherming van de omgeving en het leefmilieu tegen hinder en ongemakken (externe politie), anderzijds de bescherming van de werknemers van de inrichting tegen de ongemakken die verbonden zijn aan de exploitatie (interne politie).

Inzoverre artikel 68, § 1 en § 2, een overgangsregel voor de exploitatievergunningen en -vergunningsaanvragen betreffende de externe politie inhoudt, is dat artikel niet aangetast door een bevoegdheidsoverschrijding. Dit is evenmin het geval met artikel 68, § 3, dat betrekking heeft op afvalverwijderingsinrichtingen die voorheen niet vergunningsplichtig waren.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

zegt voor recht :

1. De artikelen 3, 5, 13, 21, 25, 54, 55, §1,2,a,c en d, en 3, 56, 59, 61 en 67 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen houden geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

2. De prejudiciële vraag is zonder voorwerp in zoverre ze betrekking heeft op de artikelen 57, 62 en 63 van voormeld decreet.

3. Artikel 55, §1, 1, van voormeld decreet houdt, gelet op het arrest nr.11/89 van het Hof van 11 mei 1989, waarbij dit artikel werd vernietigd voor zover de plaatsen bedoeld in dit artikel een woning uitmaken in de zin van artikel 10 van de Grondwet, geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

De prejudiciële vraag is zonder voorwerp in zoverre ze betrekking heeft op de hierboven bedoelde vernietiging.

4. Nu artikel 55, § 1, 2, b, van voormeld decreet geen machtiging inhoudt om met dwang op te treden, schendt het de regels niet die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

5. Artikel 55, §2, van voormeld decreet houdt, gelet op het arrest nr.11/89 van 11 mei 1989 van het Hof, waarbij de woorden "die bewijskracht hebben tot het tegendeel bewezen is" werden vernietigd, geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor

het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

De prejudiciële vraag is zonder voorwerp voor zover ze betrekking heeft op het vernietigde onderdeel van dit artikel.

6. Artikel 58 van voormeld decreet houdt, gelet op het arrest nr.11/89 van het Hof van 11 mei 1989, waarbij dit artikel werd vernietigd voor zover het de verbeurdverklaring regelt van de werktuigen en de vervoermiddelen, geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, waar de verbeurdverklaring van afval en de verpakking ervan een beveiligingsmaatregel uitmaakt.

De prejudiciële vraag is zonder voorwerp voor zover ze betrekking heeft op de hierboven bedoelde vernietiging.

7. Artikel 60 van voormeld decreet houdt, gelet op het arrest nr.11/89 van het Hof van 11 mei 1989, waarbij dit artikel werd vernietigd in de mate dat een andere persoon dan die welke veroordeeld werd, wordt aangeduid als "burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de geldboeten", geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

De prejudiciële vraag is zonder voorwerp voor zover ze betrekking heeft op de hierboven bedoelde vernietiging.

8. Inzoverre artikel 68 een overgangsregel voor de exploitatievergunningen en -vergunningsaanvragen betreffende de externe politie inhoudt, houdt dat artikel geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, conform artikel 55 van de organieke wet van 28 juni 1983, op de openbare terechtzitting van 29 juni 1989 door het Hof samengesteld uit de voorzitters J. DELVA en E. GUTT en de rechters I. PETRY, M. MELCHIOR, J. WATHELET, L. DE GREVE en F. DEBAEDTS bijgestaan door de griffier L. POTOMS, onder voorzitterschap van voorzitter J. DELVA.

De griffier,

De voorzitter,

L. POTOMS.

J. DELVA.